

Kristen Østergaard: Som allerede nævnt er det tredje gang, forslaget til ændring af vandløbsloven er fremsat i det høje ting, og det er anden gang, lovforslaget kommer til første behandling her i folketinget. Der synes ikke siden sidste første behandling at være opstået nye problemer på de omhandlede områder, og lovforslaget er jo også genfremsat uændret. Jeg skal derfor ikke trætte med at anstille principielle betragtninger over lovforslaget, men kun henvise til, hvad jeg sagde ved lovforslagets første behandling i sidste samling.

Lovforslaget er jo meget teknisk præget, med mange ændringer. Nogle er af mindre væsentlig betydning, men andre af ændringerne har central betydning for det mål, som lovforslaget tilsigter, nemlig at bremse og hindre den tiltagende forurening af vore vandløb.

Lovforslaget var genstand for en ret grundig udvalgsbehandling i sidste samling. Udvalget modtog henvendelser og indvendinger udefra; de blev alle sammen behandlet i udvalget. Et stort antal spørgsmål blev stillet af udvalget selv; de blev også besvaret på en sådan måde, at vi kan sige, at adskillige tvivlsspørgsmål allerede er ryddet af vejen. Det resterende arbejde i udvalget skulle derfor være ret overskueligt, og jeg kan dele de ønsker, der er udtalt om, at vi i dette folketingsår må komme til en færdiggørelse af denne lovgivning. En af de få ændringer, lovforslaget er undergået, siden vi sidst behandlede det, er jo, at ikrafttrædelsestidspunktet er udsat til 1. april 1970. Det vil altså sige, at ikrafttrædelsestidspunktet opfordrer ikke til, at vi behøver at skynde os, men derfor kan vi jo godt gøre det.

Jeg vil med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til videre behandling i udvalget, og denne anbefaling gælder også forslaget til ændring af lov om landvæsensretter.

Amtoft: Som de foregående ordførere allerede har sagt, er de to lovforslag genfremstillinger, og jeg skal af den grund ikke gøre mange bemærkninger her ved første behandling.

Lovforslagene muliggør en langt mere smidig behandling af sager vedrørende kloakering end hidtil. Efter den nugældende lov skal landvæsensretten afgøre, om en kloakledning skal have dimensionen 30 cm eller

35 cm, i hvilken dybde en rørledning skal placeres og meget mere. Efter lovforslaget overlades alle disse afgørelser til kommunerne, medens landvæsensretten kan koncentrere sig om hovedlinjerne, herunder ikke mindst rensningsanlægget. Der skulle således være mulighed for, at sagernes behandling ved landvæsensretterne kan fremskyndes. Fra kommunal side har der med rette været rejst mange klager over det forhold, at kloakeringsarbejderne ikke kunne igangsættes som påregnet på grund af langsommelig behandling i landvæsensretten. Der skulle være en chance for, at disse klager nu kan forstumme.

I forslag til lov om landvæsensretter fastsættes, at landbrugsministeren kan nedsætte særlige landvæsenskommissioner til behandling af alle sager, der vedrører et byudviklingsområde eller et samlet naturligt afstrømningsområde. Ved hjælp af denne bestemmelse skulle ministeren have mulighed for at fremskynde landvæsensretternes behandling af sager i områder med stor aktivitet.

Jeg skal med disse bemærkninger tilsige lovforslagene en velvillig behandling i udvalget. Da lovene først skal træde i kraft den 1. april 1970, skulle der være tid til en grundig udvalgsbehandling.

Morten Lange: Mit partis ordfører i sager vedrørende æer, bække, rendestene og andre sådanne rislende forehavender er desværre forhindret i at være til stede i dag, og jeg skal derfor fremsætte nogle ret få bemærkninger til de fremsatte lovforslag.

Det er mit partis bedømmelse, at forslaget om vandløbslov i al almindelighed er et fremskridt inden for sit område, men en af de ting, vi kommer til at se på, er, om man har afgrænset lovområdet rigtigt. Siden lovforslaget første gang blev fremsat, og siden det sidst var til behandling her i tinget, er der jo i vores højt agtede naboland Sverige sket den udvikling, at man dér har forsøgt at samle det, som dette lovforslag drejer sig om, samt adskillige andre anliggender i et nyt lovforslag om noget, som med et fint ord hedder miljøbeskyttelse, og det forekommer mig at være en særdeles værdifuld tanke, at man samler alle disse anstrengelser i en fælles pulje og først og fremmest da i et fælles lovgivningsområde. Det er ikke ube-